

הפצת תורתו ומשנתו של מרן רבינו עובדיה יוסף זלה"ה • תפעול ציונו הקדוש של מרן זיע"א • המפעל האדיר "הלימוד היומי בתורת מרן" • ירחון תורני "קובץ בית יוסף" • גמ"ח להשאלת ספרי מרן והכנסתם לשיבות וכוללים • "ערוץ מרן" - שידורי תורה ויהדות 24 שעות • שיעורי תורה וכנסים • גליון שבועי בעברית ובאנגלית

לתרומות חייגו:

*8759

www.moreshet-maran.com

מרן מוציא זעזעאל

לעילוי נשמת

שרלו (שרל) בן ריקה סעדון ז"ל

פרשת בהר בחוקותי

כונן אייר תשפ"א | גיליון מס' 365

יו"ל בסיוע המשרד לשירותי דת

אמרותי

"ויראת מאלקיך וחי אחיך עמך"
(כה, לו).

הסביר מרן פוסק הדור זצוקללה"ה: ישנם אנשים שמתיימרים להיות יראי שמים, והם מוהדרים במצוות כפי עשרם, ומפרישים מכספם כסף רב לקיום המצוות, קונים חנוכיה מפוארת מכסף טהור באלפי שקלים, פמוטים לשבת מזהב טהור, כל שנה מחליפים הם טלית גדול וקונים לעצמם טלית חדשה. לסעודות שבת וחג הם קונים כל מיני מטעמים יקרים, בשר ודגים ויינות משובחים ועוד כהנה וכהנה, ומקיימים בעצמם את דברי הפסוק "ויראת מאלקיך".

אלא שבמה הדברים אמורים? אנשים אלה מקפידים רק במצוות ובמעשים טובים שהם בעצמם נהנים מהם, במצוות אלו הם מוכנים לפזר מוון רב בהרחבה יתירה, אולם בשעה שעומד עני על פתח ביתם ובקש מהם צדקה, שם הם אדישים ונותנים מעט מן המעט, ודי להם בנתינת שקלים בודדים לצדקה.

ועל כן הכתוב בא ומזהיר אותם: "ויראת מאלקיך", אך גם תשתדל שבאותה מידה תקיים גם: "וחי אחיך עמך!". ובזה יזכו לברכת טוב, כי כל מעשיהם לכבוד ה' יתברך.

(משוש תבל-ויקרא, עמוד ערא-ערב).

משלחן הראשון לציון

מכתב ששלח מרן הראש"ל שליט"א להרוגי אסון מירון

בס"ד כ"א אייר תשפ"א. 8-1164/פ"א
לכבוד משפחת הנכבדה והמפוארה ה' עליהם לעצבותם, יכול לרפא את שברכם הגדול. כאיש יחיו יחד עם כל בית ישראל בכל קצוות תבל שמענו על תנוחמו.

האסון המחריד והנורא שהתרחש בחצר ציונו של התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א לבילי ההילולא רבתי ל"ג בעומר. הלוא למשמע ארזן דאבה נפשנו. תצלנה אוזניים משמוע על גודל האסון בהיקטפם של מ"ה נשמות ישראל בשעת שמחה ובתוך קהל עם ועדה. אוי מה היה לנו, נהפך לאבל מחולנו. אוי נא לנו כי חטאנו.

לאחר שעות רבות של מתח נתבשרתם על האבידה הגדולה, במות בינכם היקר והנעלה, אשר דבק באמונת חכמים ה"ה זלה"ה, נמנה בין הנספים באסון המחריד.

בוודאי שאין אחד מאתנו היודע על מה יצא הקצף, ומה חורי האף הגדול הזה, ואיננו מבינים בחשבונות שמים על הילקחן של אותן מ"ה נשמות גדולות, אולם עלינו לזכור כי "הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא" (דברים לב, ד). ואין לנו חלילה וחס להרהר אחר מידותיו. ומי יודע לאיזו מעלה גדולה עלו נשמות אלו בפטירתם מתוך שמחה של מצווה ולאחר קבלת עול מלכות שמים יחד עם אלפי בני ישראל, דקות ספורות קודם לכן. כמה יכאב וידאב הלב לחשוב על הורים הקוברים את בנם במקום להכניסו תחת החופה, ובוודאי שרק

למסירת שמות לתפלה על ציונו של מרן: *8759 • מעוניין לקבל את העלון מידי שבוע למייל? office@moreshet-maran.com

כל ספרי מרן רבינו עובדיה יוסף זלה"ה ומרן הראש"ל רבינו יצחק יוסף שליט"א

לרכישה באתר "מורשת מרן שופס"

shops.moreshet-maran.com

מסלול ללא הארץ
ע"ה הבית!

להורדה סרקו את הברקוד

אתר "מורשת מרן" עכשיו באפליקציה!

הלכות ברכת שהחיינו

(מתוך חזו"ע-ברכות)

א. פרי שאינו ניכר בין חדש לישן כגון אגוזים שקדים ובוטנים, אע"פ שמתחדשים הם משנה לשנה, והוא יודע באלו שבאו לפניו שהם חדשים מן השנה הזאת, אין מברך עליהם "שהחיינו".

ב. וכן על פירות יבשים, כגון צימוקים ושיזיפים ומשמישים, אין לברך שהחיינו. וכן פירות וירקות הנמצאים בשוק במשך כל ימות השנה, ואפילו אם הם עונתיים ויש זמן קבוע לגידולם, אלא שנוהגים לאחסן אותם בבתי קירור, וע"כ נמצאים בשוק במשך כל ימות השנה, ואין היכר בין הפירות והירקות הטריים שבאו בעונתם, לבין אלה הבאים מבתי הקירור, אין מברכים "שהחיינו" אפילו על הפירות החדשים והטריים, ולכן אין לברך שהחיינו על פירות שבקופסאות שימורים, אבל אם ניכרים הם בחידושם במראיתם ובטעמם, מברכים עליהם שהחיינו.

ג. אם שכח לברך שהחיינו בשעה שאכל פרי חדש, גם כשיאכל עוד באכילה שניה והלאה לא יברך.

ד. כשמברך שהחיינו על פרי חדש, יקדים לברך ברכת הנהנין, שהיא תדירה יותר, ואח"כ ברכת שהחיינו, שכן הלכה רווחת (ברכות נא:), תדיר ושאינו תדיר, תדיר קודם. וכן המנהג. ואם הקדים ברכת שהחיינו, יצא.

ה. האוכל תבשיל של ירקות באמצע הסעודה, כגון דלעת חדשה, אע"פ שאינו מברך ברכת הנהנין, כיון שהתבשיל בא מחמת הסעודה, מכל מקום מברך ברכת שהחיינו.

עמידת העולה לאחר שסיים קריאתו

בצד שמאל של העולה אחריו

[מתוך גליונות "קובץ בית יוסף"]

ב"ה, ירושלים. מוצש"ק כז תשרי תשל"ח

לכבוד האדון הנכבד פרופ' מ. ולנשטיין הי"ו.

שלום וישע רב,

בער"ש כה תשרי הובא לפני מכתבו מיום ח תשרי, והנני מתכבד להשיבו בס"ד: אשר שמע כבודו בימי חורפו, שאחרי שסיים העולה לברך ברכה אחרונה של קריאת התורה, עליו לעמוד בצדו השמאלי של הבא אחריו, אם יש זכר למנהג זה בפוסקים, הנני לציין בזה דברי הרמ"ע מפאנו בתשובה (סוף סי' פג), שהקורא ראשון עליו לפנות מקום לחברו הקורא אחריו בתורה, ונמצא הנכנס לעשות מצוה עובר לעולם לפני היוצא, שזה הוא חיוב מצוה, וכבוד שמים מתרבה. וכמו ששנינו (בסוכה נו:): "ר' יהודה אומר משמר הנכנס נוטל שבע, והיוצא נוטל חמש", ואע"פ שחולקים עליו חכמים וסוברים להשוות המדות בחילוק החלות של לחם הפנים, מ"מ לכל הדעות משמר הנכנס חולק בצפון שהוא ימין אל פני הקודש, ומשמר היוצא חולק בדרום שהוא שמאל. ויש כאן כבוד תורה והלכות דרך ארץ בלא ספק. ע"כ. נמצא שבנידון שלנו הקורא בתורה עומד בימין, (על שם הכתוב: "מימינו אש דת למו"); וזה שסיים קריאתו עומד משמאלו; כמנהג המשמרות המתחלפות בבית המקדש. ודברי הרמ"ע מפאנו הובאו בספרי האחרונים להלכה. ותן לחכם ויחכם עוד.

בכבוד רב ובברכת התורה,

עובדיה יוסף

ראשון לציזון הרב הראשי לישראל

הנהגותיו

עובדות מהנהגותיו והליכותיו
של מרן רבינו יצוקללה"ה

יש לך ילדים? תכניס אותם לחינוך חרדי!

מחנך באחד הסמינרים לבנות בצפון הארץ, נסע עם קבוצה של תלמידות לשבות בדרום הארץ, ובמשך השבת מסר הרצאות. במוצאי שבת, כשעשו הקבוצה את דרכם חזרה לצפון, ביקש המחנך מאחת הבנות הגרה במגדל העמק, שאביה ימתין לה בצומת 'התישבי' ויקח אותה משם לביתה. הבת אמרה שכבר דיברה עם אביה על כך, והוא ימתין לה שם.

כאשר הגיעו לצומת, המתינו לאבי הבת, והנה מגיעה מכונית מפוארת, מתוכה יוצא אדם עם קוקו, והבת יוצאת לקראתו. המחנך לא האמין למראה עיניו, הבת הזו הייתה אחת התלמידות הטובות ביותר בסמינר... שאל אותה המחנך: "לאן את יוצאת?", והבת ענתה: "זהו אבי".

המחנך שזו לו הפעם הראשונה שהוא רואה את אבי הבת, תמה בליבו, הייתכן אבא כזה לתלמידה המצטיינת במצוות וביראת שמים. לגודל פליאתו, שכח המחנך את עייפותו, יצא מן הרכב, ושאל את אבי הבת כיצד זכה בבת כזאת.

אמר לו האב: לפני כעשר שנים כשגרתי בדימונה שבדרום, הגיע לעירנו מרן זיע"א, בטיסה ישירה במסוק. אנשים רבים יצאו לקבל את פניו ולהתברך מפיו וגם אני ניגשתי להתברך. בליבי פחדתי שמא הרב יבקש ממני לקבל על עצמי מצות תפילין, דבר שיקלקל את הקוקו שבראשי. והנה כשנשקתי את ידו של הרב, הרב שאלני: "האם יש לך ילדים?", אמרתי לו: "יש לי בת אחת", ורב ביקש ממני לשלוח את בתי לחינוך חרדי. מיד הסכמתי לבקשת הרב, וזו היא הבת אשר גדלה כדי להיות אם בישראל.

(הרה"ג הרב יפת טיידי שליט"א, ספר 'בבת עינינו ח"א')

